

Nastolatki. Kiedy kończy się wychowanie?

Gdy dzieci kończą dziesięć lat, powoli wchodzi w wiek nastoletni. Cztery lata potem jest już za późno na wychowanie – twierdzi Jesper Juul. Niestety, właśnie wtedy wielu rodziców próbuje w pośpiechu nadrobić zaległości wychowawcze i naprawiać błędy. Takie turbowychowanie nie przynosi jednak spodziewanych rezultatów. Rodzice wciąż mają duży wpływ na myślenie i postępowanie nastolatka, ale jako partnerzy, którzy poprzez swoje wartości i doświadczenie motywują go do odpowiedzialnego wejścia w dorosłość.

Ile odpowiedzialności można przekazać nastolatkowi? Co robić, kiedy nie radzi sobie w szkole? Jak reagować na łamanie ustalonych reguł? Co robić, kiedy dom zamienia się w hotel? Jak odbudować nadszarpnięte zaufanie? Kiedy miłość rodziców zamienia się w obsługę? Na te inne pytania odpowiada autor.

Jak mówić do nastolatków, żeby nas słuchały

Adele Faber i Elaine Mazlish – autorki bestsellerowej serii *Jak mówić...* – piszą o problemach związanych z problemami wychowawczymi, typowymi dla buntowniczego okresu dorastania i o sposobach ich rozwiązywania: o zagubieniu, o pragnieniu akceptacji, o młodzieńczym buncie, przekorze i potrzebie decydowania o sobie, jaką odczuwają prawie wszystkie nastolatki. Poruszają także kwestie związane ze zmianami obyczajowymi, przedwczesnym zainteresowaniem seksem, łatwym dostępem do narkotyków, niebezpieczeństwami związanymi z szerokim dostępem do mediów.

Książka powstała na podstawie wielu zajęć i spotkań, jakie autorki przeprowadziły z nastolatkami i ich rodzicami. Nowe wydanie ukazuje się w odświeżonej szacie graficznej.

Jeśli czasem rodzice nastolatka czują się bezsilni i sfrustrowani swoją z nim relacją, Beata Zielińska-Rocha – psycholog, terapeutka, pedagog, podpowiada *Jak przetrwać z nastolatkiem?*

Fragment:

„... w przypadku nastolatek normą jest zachowanie niekonsekwentne i nieprzewidywalne, które może trwać przez dłuższy czas; to normalne, że nastolatka będzie walczyć z impulsami i akceptować je; kochać swoich rodziców i nienawidzić ich. buntować się przeciwko nim i szukać u nich wsparcia, wstydzić się swojej matki przy innych i – nieoczekiwanie – pragnąć szczerze z nią rozmawiać; chętnie naśladować innych, nieustannie szukając zarazem swojej tożsamości. Będzie hojniejsza, bardziej idealistyczna i altruistyczna niż kiedykolwiek potem, ale i bardziej egoistyczna, skupiona na sobie i wyrachowana. Takie wahania i ekstrema w każdym innym okresie życia zostałyby uznane za nienormalne. Jednak w tym czasie mogą oznaczać jedynie, że struktura dorosłej osobowości dopiero się kształtuje, że dana osoba nie przestaje eksperymentować i nie chce zbyt szybko zamykać sobie różnych możliwości”.